

Culegătorul de vise

Flavius

Duc felinarul unor vremi cu fața înnegrită,
caut un orologiu care să măsoare tristețea,
să o adauge vieții prin corecții zilnice.

Aud cum se ciocnesc sunetele și se sparg ca sticla
fără ecoul care mușcă în gol.

Iluminat de un iris negru, ochii ei erau de migdale
decojite de mine, culegătorul de vise.

Nu cu altcineva mă întrec, ci cu eul meu
ce rămâne-n urmă șchiopătând, nu fără picioare,
ci fără trecutul pierdut pe drum.

C-un glas fără rezonanță-i repet ce nu trebuie uitat.

M-am călit rotunjind sânii aspri ai femeii întâmpate
fără să-i închid în trunchiuri de con
cu sfârcurile-n afară.

Dar prin înot câinesc traversez iubirea ei în lung.